

VALVUR

B 7599

Tellimise hind:

1 kuuks . . . kr.	—,30
2 " . . . "	—,50
3 " . . . "	—,75
6 " . . . "	1,50
Aastaks . . . "	3,—
Üksiknumber 15 senti.	

Ilmub kaks korda kuus.

Vastutav toimetaja ja väljaandja:
PEETER ROOTSLANE.

Toimetaja kirjade aadress: Tartu, Postkast 46.

Kuulutuste hind:

1/1 lehekülj	kr. 50,—
1/2 " "	25,—
1/4 " "	15,—
1/8 " "	10,—
1/16 " "	5,—
Tekstis pool kallim.	

Nr. 2.**Tartus, 8. augustil 1930.****I aastakäik.**

„Meie peame olema valvel, sest liikvel on pimeduse varjud!“

Kommunistide kuuli ohvriks langenud kindral-major Juhan Unt'i sõnad surma eel.

Kõigi maade rahvad — mittejuudid — ühinege! Astuge energiliselt võitlema juutide kommunismi, ususektide, ordude ja ühingute kui tööriistade vastu, millega meid puupaljaks tahetakse röövida, orjastada, anderikkamaid meist „ära kaotada“, et nendele avaneks võimalus oma Messia kuningriiki ülemaailmalises ulatuses üles ehitada ja juutide kapitali diktatuuri kõigi rahvaste — mittejuutide — üle maksma panna.

Eesti noorsugu, ole valvel! Silmad lahti!

SISU: Tere! Tere! — Sionistide Protokollid. — Paganate kõlblus ja piibli kõlblus. — Maailma võitlusliin juutide, kommunismi-sotsialismi, vabamüürluse, jesuitismi jne. vastu. — Ringvaade välismailt. — Kuulutused.

Tere! Tere!

Ajakiri „Valvur“ ilmub Tartus kaks korda kuus. „Valvuri“ ülesanneteks on kommunismi vastu võitlemine, kodukollete, eraomanduse ja kodanliste vabaduste kaitsemine ja Eesti rahva omapärase kultuuri ja majanduse-elu edendamine.

Kommunism-sotsialism on ühe teatud rassi kurikaval tööriist, mille abil tema kõiki teisi rahvaid — mittejuutisid — puupaljaks tahab teha, töölisi, talupoegi ja kõiki kodanikke omale sõnakuulelikeks sunniorjadeks. Et aga tervete meelte ja mõistusega inimene vabatahtlikult vaenlase sunniorjusesse ennast ei anna, siis on vaenlane rahvamasside keskele ususektide, ordude ja ühingute maskide all tööle asunud, et rahvamassisid eksiteedele vedada, tervet mõistust segada, hullutada, ogardada, pimestada, vihavaenu kõigi rühmade, parteide, tööliste ja tööandjate, põlluharijate ja linnaelanikkude vahele külvata, neid üles häsitades üksteise vastu, avalikule mässule ja koguni sõjariistust valitsusevõimule vastuhakkamiseks üles kihutades.

Sellepärast siis käib „Valvuri“ veergudel võitlus ka kõigi ususektide, ordude, ühingute ja nende nähtuste vastu, mille maski all vaenlane töötab ja mis on kommunismiga otseses või kaudses ühenduses.

Arusaadav, et käib võitlus ka selle kuritegelise rassi vastu, kes oma kommunismi-sotsialismi, ususektide, ordude ja ühingute maskide taga ennast varjab. Sellest võitlusest ei pääse ükski rahvas mööda, kes hukkuda ei soovi. Kommunism ja fašism — need mõlemad on nagu ühe valeraha kaks külge, pööra kumba külge tahad, valeraha jääb ikka valerahaks. Need mõlemad riigivormid on individuaalse inimese vaenlased ja hävitajad. Mõlemad on seesugused, et nende mõlemate taga on üks ja seesama vaenlane, kes täna kommunismiga meid „õnnestada“ katsub, homme fašismiga sedasama teeb, et aga oma „igavestele ideaalidele“ ligemale jõuda.

Meie vaenlane, kes nüüd meid kommunismi-sotsialismi abil puupaljaks röövida ja orjastada tahab, meie rahva paremaid ja anderikkamaid inimesi ära hävitada püüab, on ise vana vandeseltslaskond, kes mitte täna ega eile pole asutatud, vaid juba aastatuhandete eest minevikus on tema esiisad riitustega ja veremüsteeriumidega oma kuulsa „testamenti“ teinud.

Tema „testamenti“ lugedes leiame, et temal olid aastatuhandete eest needsamad „puupaljaks“ röövimise plaanid kõigi teiste rahvaste — mittejuutide — kohta. Tema röövis

palju rahvaid paljaks, tappis tosinate viisi rahvaid viimse hingeni maha, kõik naised ja väetid lapsed tappis ta, et ka sugu järele ei jäänud. Rahvaste võrgutamiseks, võitmiseks, mahalöömiseks tarvitas tema igasuguseid alatuid vahendeid, autuid võtteid ja salakavalust. Alkohol, hoorad, naise ilus nägu, mürgid, ebausk, hirmutamised ja kõiksugu „kunstid“ ja vigurid olid temal teiste rahvaste — mittejuutide — pikalilöömiseks tarvitusel, et aga teiste rahvaste varandusi kätte saada. Tema esiisad tegid lepingu vanakurja enesega, saatanaga, selle kurja mõistega, mida meie oleme harjunud kuradiks nimetama. Seesama vägev lepinguosaline teeb aga tingimuseks, et lepingu märk löigatagu mehe ihu küljes teatud liikmele igaveseks seaduseks, põlvest põlve. — Seda täidetakse veel tänapäevgi. — Siis ütleb vägev lepinguosaline: nüüd olen mina ainuüksi teie abiline, kes teie seda minu lepingu märki oma ihu küljes kannate. Kellel seda märki aga ei ole, see peab ära kaotatama, sest ta on mu lepingu tühjaks teinud, ta on minu ja minu vaenlane; aga mina tahan sinu vaenlaste vaenlane olla. Ent sinule annan mina suured ja ilusad linnad, mis sa pole ehitanud, annan sulle majad, täis kõike hääd, mida sa pole täitnud, annan kaevud, mida sa pole kaevanud, annan viinamäed, mida sa pole istutanud, ja sa sööd ja saad täis. Võõrad peavad su müürid üles ehitama ja nende kuningad sind teenima... Ja su värvavad peavad alati lahti seisma ööd ja päevad, et rahvaste rikkus toodaks sinu juurde ja nende kuningad saadetakse sinu juurde... Võõrad peavad seisma ja teie karju hoidma ja võõramaa rahvad peavad teie põldusid ja viinamägesid harima. Teie peate võõraste varandused ära sööma. Seda kirjutame lepingusse, selle kinnituseks teeme „testamenti“.

Põlvest põlve pärandati seda kuulsat „testamenti“. Aeg muutus aastatuhandete jooksul. Vandeseltslased, kes „lepingu“ või „testamenti“ pärijad, nägid aga ära, et maailma rahvaste — mittejuutide — rikkused kasvasid, aga kätte neid ei saanud enam endise „testamenti“ abil. Tuleb propagandat teha mittejuutide mõistuse ja meelte segamiseks, et kergem oleks nende varandused ära röövida. Aga kuidas seda teha? Ai vail ütlesid nupukamad, teeme lihtsalt nii, kirjutagem propagandakiri, kus järgmised mõtted sees on:

„Teie ei pea mitte kurjale vastu panema; vaid kui keegi sind lööb parema kõrva pääle, siis pööra ka teine tema poole. Kes sinu kuube tahab võtta, sellele jäta ka vammus. Kui keegi sind sunnib üht penikoormat käima, siis mine

temaga kaks. Anna sellele, kes sult palub, ära pööra ennast sellest ära, kes sinult tahab laenata... Armastage oma vihamehi, õnnistage neid, kes teid ära vannuvad, tehke hääd neile, kes teid vihkavad ja paluge nende eest, kes teile liiga teevad ja teid taga kiusavad." Mida arvate, kui niisuguse propaganda lendu laseksime mittejuutide mõistuse ja mõtete hullutamiseks, ogardamiseks, — see peaks mõjuma? Arvad, et mittejuudid nii lollid on, et seda kohe täitma hakkavad? Nad naeravad meid välja niisuguse propagandakirja eest, vastab küsitav.

Ei naera ühtigi, nad on sündinud naiivsed uskujad. Vaat', ma pistan sellele propagandakirjale veel sedasi lisaks otsa:

„Arge koguge enesele varandusi, mida koi sööb ja rooste rikub, vaid püüdke seda varandust kätte saada, mis teie tarvis taevasse on talle pandud!“

Ma kirjutan veel mõnda muudki, mis mittejuutisid hulluks ajab nagu alkohol, nii et nad ise vabatahtlikult oma kaela meie jalatalla alla kummardavad. Ma mässin kõik kavala kõne ja peenikese pettuse sisse. Pange tähele! Veel „pühakirjaks“ hakkavad meie pettust pidama. Mida kavalamini meie oma propagandakirja kokku meisterdame, seda suurem saab selle mõju aastasadade ja -tuhandete kestusel olema, ja mis meil siis viga lambakarjade keskel elada, võta villasid ja nüli nahkasid või sikuta rasvast liha praepannile. —

Kavatsetav propagandakiri leidis kirjutajaid, leidis ka levitajaid. Raamat tehti poole tuhande leheküljeline, täis „tõmbavaid“ lugusid, pääsiht maskeeriti nii meisterlikult, et seda mittejuudid aastatuhandete jooksul ei märganud. Alles nüüd, kui vandeseltslaste poja-pojad „löikama“ ilmusid seda nisu, mis aastatuhandete jooksul oli kasvatatud, oli ühel nendest see õnnetus, et saladuste laeka ühes võtmeaga ära kaotas, mis mittejuutide kätte langes. Teised olid jälle kindlas võidulootuses juba igasuguse salajashoidmise tarvilikkuse oma „igavestele ideaalidele“ ülearuseks arvanud ja avalikult, nagu oleksid nemad juba mittejuutide varanduste pärisperemehed, neid „üle võtma“ hakanud, kahjuks natuke varakult, sest kõik mittejuudid ei olnud veel „ususektidest“ küllalt hullutatud ja ogardatud, veel leidis mittejuutide keskel inimesi, kelle mõistus ja mõtted polnud segi paisatud, vaid kruvid veel kohal ja korralikud. Rahvad, kes on eesti rahvast sada korda suuremad, paljastasid põhjalikult alles paari aasta eest vaenlase „vana“ ja „uue“ testamendi saladused. Paljastasid need tööriistad, millega vaenlane meie päevil teisi rahvaid puupaljaks tahab röövida. Paljastasid palju ususektisid, mis otseselt vaen-

lase käsutuses seisavad, õieti vaenlase agentuuridele on maskiks.

„Valvuri“ võitlus oleks puudulik ja poolik meie riigi ja rahva verivaenlaste vastu, kui see kõik jäetaks tähele panemata. Olgugi, et teisest küljest vaadates võitlus liiga laiad võitluseväljad haarab, tuleb vaenlane siiski kõigil väljadel võimetuks lüüa kõigi maailma rahvaste mittejuutide juures, — siis alles on kommunismihädaoht lõplikult likvideeritud.

„Valvur“ ei saa teisiti rahva rumaluse vastu võidelda, kui peab mõnes kohas maskeerima oma võitlusviisi või kohta, nii on esimeses „Valvuris“, lehekülg 8, teine veerg, alt üles lugedes 30. ja 31. rida maskeeritud seisukohast vaadatud. See mees, kellest on sääll jutt, on ise sellest samast rassist pärit, nagu need vandeseltslased olid, kelle propagandat tema suu läbi maailmas mittejuutidele öelda lasti. „Valvur“ näeb, teab seda, aga selle mehe nimel ehitatud luteri kirikud olgu siis juba armsamad rahvamassile kui meie riigi ja rahva verivaenlase „ususektid“, mis on vaenlasele otsekoheseks tööriistaks ja maskiks.

Mõni aastakümme tagasi tunti meie maal ainult luteri kirikut ja vene usu kirikut. Nüüd, kommunismi ajajärgul on meie eneste tahtmata New-York, see kommunismi päris taime-lava, kes „komissaridest“ suurema osa omal ajal just Venemaale, Trotski ülemjuhatus alla saatis — nüüd meie sedasama „õnnistust“ ususektide maskide all kaela sokutanud, sest meie rahvas ei oleks teisel otstarbel agitaatoreid mitte sisse lasknud. Olgugi, et „armageddoni“ apostleid ja „Jehoova suure plaani“ teostajaid meile Rootsi, Sveitsi jm. kaudu on transporditud, siiski ei muuda see tõsiolusid — neid juhitakse New-Yorgist just sellesama „isa“ poolt, kes kommunismi ülemaailmalises ulatuses juhib, see „isa“ juhib ka kommunismiga ühtesulatatud „ususektisid“, „ordusid“, „ühinguid“ jne. Igal „ususektil“, „ordul“ või „ühingul“ on oma suund ja eesmärk, näiliselt on nad kõik üksteisega vastolus ja sõiajalal. Tõeliselt on nemad kõik aga osakesed meie verivaenlase ja kõigi rahvaste — mittejuutide ühise vaenlase hiiglaaparaadis. Hääsüdamluse ehk inimesearmastuse pärast ei hakata „evangeeliumi“ kuulutama, või „päästearmeed“ organiseerima, või „rahvusvahelist Piibliuuri-jate ühingut“ üleval pidama, mis aastas sajad miljonid dollareid kuludeks ära neelab. Ei! See kõik tehakse selle eesmärgiga, et varsti mittejuutide varandusi „üle võtta“ miljardite dollarite väärtuses.

„Päevaleht“ 24. IV 1930 tõi järgmise teate: „Kominterni 4 agenti tabati Lätis. Nende juurest leiti kõmuliselt paljastavaid dokumente — Aastal 1932 algab maailmarevolutsioon. Kom-

interni tabatud 4 agendi juures leiti instruktioone, milles kominterni juhatus käsib teatada kõigile usaldusväärilisele, et 1931. aastaga lõpeb kominterni „pjatiletka“ ja et a. 1932 algab kindlasti maailmarevolutsioon, kuna senised kihutustöö tagajärjed näitavad, et pind selleks on täieliselt küps.“

Et kõik aastaarvud, mis kuidagiviisi, kokku arvates üksiknumbreid, annavad arvu 15, näiteks $1+9+1+4=15$, — on see meie verivaenlase usu järele „Jehoova arv“ ja sellel aastal siis peab mittejuutide ja kristlaste hulgas hiigla tapatalgu toime pandama, millest nende Jehooval on ülihää meel. Nii kuulutati 1914. aastal algav maailmasõda „Rahvusvahelise Piibliurijate Ühingu“ „isa“ juut Russeli poolt ette täpsalt juba kolmkümmend aastat enne sõja algust: Russeli raamatuis öeldi, et maailmasõda 1914. aastal algab. Nüüd ligineb meile jälle selle saatusliku „15“ aasta-arv: $1+9+3+2=15$.

Et 1932. aastal meie verivaenlane hirmsamat tapatalgut mittejuutidele plaanitseb ja ette valmistab kui möödunud maailmasõda seda oli, selle pääle juhib nüüd komintern „usaldusvääriliste“ tegelaste tähelepanu ja need „usaldusväärilised“ ei ole keegi muu kui ususektide organiseerijad mittejuutide keskel ja kominterni pörandaalused tegelased.

Raamat „Der Jüdische Kriegsplan zur Aufrihtung der Judenweltherrschaft in den nächsten Jahren.“ Verlag von Karl Rohm in Lorch (Württemberg), 1922 teatas sedasama, et 1914.—1933. aastate vahel kavatakse maailma rahvaste tulunduslikud ja riiklikud korrad kõik kukerpalli visata tulunduslikkude kriiside ja nälja sünnitamise abil ja siis üles kihutada pimedusega löödud rahvamassid, kes siis „nagu põlevad ihast, et nende verd valada, keda nad oma pimedas rumaluses juba lapsest saadik kadestavad ja kelle omandust ja vara nad on ihanud röövvida ja seda siis segamata teha võivad.“

Raamat: „Die entdeckten Henker und Brandstifter der Welt und ihr 2000-jähriges Verschwörungssystem. Der Schlüssel zur Weltgeschichte und Weltpolitik. Aus Geheimarchiven und Bekenntnissen von Jens Jürgens. Mit vielen Abbildungen. Verlag: Fortschrittliche Buchhandlung München, Ottostr. 1, teatab meile, et maailma pahurpidipörajad oma hiigla pettuste plaani peaaegu juba täide ongi viinud oma ususektide abil, inimsoole sugereerides, et see kõik sünnib „Jehoova suure plaani“ järele ja selle vastu ärgu inimsugu asjata võideldgu. Kelmidel olevat ka juba uus Jeesus Kristus — nimega „Krišnamurti“ valmis, pidavat Indiast, säält saladuste maalt pärit olema. Krišnamurti nimeline isik

olevat aga Pariisi juut. Kelmide seletuse järele olevat Krišnamurti see Messias, keda oodatakse, tema olevat see isik, kes ülemaailmliku Messia kuningriigi troonile astub.

Jeruusalemma templi tarvis olevat juba osad kõigist maailmajagudest ära tellitud ja Palestiinasse transportimiseks valmis, niipea, kui signaal selleks antakse. Kui kõigi maailma rahvaste — mittejuutide võim on maailmarevolutsiooni teel hävitatud, siis lasevad juudid, teosoofid ja vabamüürlased 1932. aastal Krišnamurtil ilmuda Jeruusalemma templimäele ja ülemaailmlikule juutide Messia kuningriigi troonile kui Messial ja kuningal istuda. Kui suurepäraselt selle hiigla kelmuse kroonimist ette valmistatakse, tunnistab see, et Austraalias adventistid, kes on juutide asutatud ja nende huvides töötav ususekt, juba suurt vastuvõtmisshoonet varsti oodatavale Messiale ehitavad, ja see kõik sünnib — valitsuse nõusolekul. Nii teatab meile see raamat.

See hiigla pettus, mida vandeseltslased aastatuhandete eest „testamentisid“ tehes ette valmistama hakkasid, on siis nüüd mitme tuhande aasta järele alles „küpseks“ saanud, on oma haripunktile 1932. aastal jõudmas. See on siis kindel, et Messia kuningriigis kõik on „üle võetud“. Ka „Valvur“ „võetakse“ siis „üle“ ega tohi ilmumise pääle tuhande aasta jooksul vist enam mõeldagi. Kuni 1932. aastani on aga veel veidi aega, — seda kasutab siis „Valvur“ huvitavate sündmuste vaatlemiseks ja tahab nendest nähtustest lugejatele iga kahe nädala tagant teatada ja selle kauaoodatud „Messia“ ning tema „diktatuuri“ kuningriigi tuleku lähenemisel vastuvõtmiseks jõudu mööda kõik teha, mis „suurele sündmusele“ on sünnis ja kõigiti kohane.

Rahvas ja noorsugu kandku hoolt, et „Valvur“ oma teadetega ka tagametsa taadi talusse teed leiaks, et kõik teada saaksid, mida maailmas plaanitsetakse ja ette valmistatakse. Rännaku iga „Valvuri“ number lugeja käest lugeja kätte, et riigis noort ega vana ei oleks, kes „Valvurit“ mitte poleks lugenud. Talust tallu, külast külla, kaitseliidu või kaitseväge rühmast rühma, koolist kooli rännaku „Valvurid“. Kaastöölisi ja „Valvuri“ kirjastuse esindajaid otsib „Valvuri“ toimetuse igasse küllasse ja asundusse. Igas külas vist leidub ikka mõni lahke peremees, kes oma ruumides lubab kokku tulnud kuulajatele „Valvurit“ ette lugeda ja läbirääkimisi pidada ühe või teise artikli ettelugemise järele. Kõik sündigu korra ja seaduse piirides. Kes meie omast rahvast vahest teisiti mõtleb või teisiti aru saab, kui enamus, ei ole tihti veel vaenlane meie riigile, vaid sammub oma pimeduses eksiradadel, mida kohe maha jätab, kui temale tõsiasjade varal

selgeks tehakse, et tema on eksiteel. Ainult siis, kui ta tõsiasiadest teadagi ei taha, on kas parandamatu lolliga või vaenlase palgalise agendiga tegemist.

Esimest „Valvurit“ lugedes on küsitud, kas tema vahest pole Rooma fašismiga ühenduses? Vahest Lapua liikumisega ligilähedas suguluses?

Selle pääle võib kosta, et „Valvuril“ ei fašismiga, ei ka Lapua liikumisega midagi tegemist ei ole. „Valvuri“ ilmumine sai tõuke sellest terroristi kuulist, mis riisus meilt ühe truu Eesti poja, nimelt kindralmajor Juhan Unt'i, kes oma surma eel ütles: „Meie peame olema valvel, sest liikvel on pimeduse varjud!“ Vaenlane tahtis oma kuuliga halvata meie rahva ja riigi kaitset, äga ta eksis. Tema kuul tabas küll üht Eesti poega surmavalt, äga äratas kümned tuhanded valvele, mida vaenlane kõige vähem soovis. Tähtsam kui mineraalist või metallist mälestusmärk kindralmajor Juhan Unt'i hauale, ehitatagu ajakirja „Valvuri“ kaudu kirjanduslik mälestussammas sellele isamaa pojale. Vaim, mis esimese ja selle käesoleva „Valvuri“ numbri veergudel valitseb ja ehitab, valitsegu ja ehitagu edasi, kuni seatud eesmärk on saavutatud — kuni viimne vaenlane, kes meie rahva ja riigi olemasolu ähvardab, meie isamaa pinnalt on kadunud. Peaks surm veel enne õhtut tabama nende ridade kirjutajat või teisi kaastöölisi „Valvuri“

perest, siis tõusku teised energilised, vahvad Eesti pojad ja juhtigu „Valvuri“ veergudel vaimlist võitlust veel võimsamalt, hoogsamalt edasi, aastast aastasse, ajast aega, kuni kaovad viimsed pimeduse varjud ja enam pole tarvis valvel olla.

Loodame, et noorsoo keskel tuhandeid tegelasi leidub, kes „Valvurit“ koolides ja rahvakoosolekutel kuulajatele ette loevad, vaimustusega võitlusväljale asuvad vaimliste sõjariistadega — sõnadega — ja seda võitlust, mis raskem on pidada ja enam osavust nõuab kui tulirelvaga, lahinguväljal, siiski suudavad kord võidurikka lõpuni viia. Aastakümneid, aastasadu võib see võitlus kesta, kuni kõik maailma rahvad — mittejuudid — on enesest viimsed juutluse jäljed oma kodust, koolist, kirikust, kunstist ja kirjandusest kaotanud. See ei ole kerge võitlus: vaenlane on oma võrkusid kudenud tuhandeid aastaid ja on nüüd meid nendesse mässinud tugevamini kui seda lihtsurelik ise suudab aimata. Äga vabaks peame meie nendest heebrea võrkudest saama! Kestku võitlus aastast aastasse, ajast aega, — äga kaduma peavad pimeduse varjud. Kaduma peab meie keskel kõik, mis heebrealik. Edendagem oma vaimuvarasid, oma kultuuril

Kallis lugeja! Tere! Tere!

Tartus, 1. augustil 1930.

Peeter Rootslane.

Sionistide Protokollid

ehk „Siioni tarkade juhtnöörid“, mis ette kantud 1897. aastal Baaselis ärapeetud sionistide kongressil 24-jal kinnisel istungil. Ruumipuu-dusel toome „protokollidest“ ainult üksikuid näiteid raamatust: „Die Zionistischen Protokolle. Das Programm der internationalen Geheim-Regierung. Aus dem Englischen übersetzt nach dem im Britischen Museum befindlichen Original. Zweite Auflage. 1924. Hammer-Verlag, Leipzig 13.“

Briti Muuseumisse on originaal numbri all 3926 d 17 sisse kantud 10. augustil 1906. aastal. Vene poliitiline politsei leidis ühe juudi korteri läbiotsimise puhul 1901. aastal suurema käsikirja heebrea keeles. Selle ümberpanek usaldati hommikumaa keelte tundja professor Sergei Nilus'e kätte. Vene keeles ilmus esimene trükk 1902. aastal. Sellele järgnesid 1905. a. kaks väljaannet. Samal ajal ilmus Peterburis teine väljaanne päälkirjaga: „Meie pahe juur“. Aastal 1907 järgnes kolmas väljaanne G. Butmi poolt päälkirjaga: „Inimsoo vaenlane“. S. Niluse poolt ilmus kolmas trükk

1911. a. Neljanda trüki laskis Nilus valmistada 1917. a. 28. veebr. oli riigipöörde, vürst Lvov võttis riigi juhtimise oma kätte. 2. või 3. märtsil pidi Niluse raamat raamatukauplusesse saadetama. See oli juba vagunisse laaditud, kui salk sõjariistus mehi jaama tormas, vaguni avasid, terve trüki tänavale viskasid ja säääl ära põletasid. Niipea, kui viimne leht tuhaks muutunud, lahkus salk.

1920. a. on üks venekeelne väljaanne ilmunud Berliinis.

Saksa keeles on „Sionistide Protokollid“ ilmunud esimest korda 1919. aastal ja on sellest saadik säääl mitmes väljaandes, palju kordasid trükitud. Näiteks: „Die Geheimnisse der Weisen von Zion“. Von Gottfried zur Beek. Verlag Auf Vorposten, in Charlottenburg.

„Die Zionistischen Protokolle“, Hammer-Verlag, Leipzig 13, Postschliessfach 276.

Alfred Rosenberg: „Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik“. Deutscher Volksverlag, Dr. E. Boepple, München.

Inglise keeles The Britons väljaandes eraldi 1920. a. ja „The Times“ 1921. a.

Prantsuse keeles 1920. a. Edition de la Vieille France, Paris.

Missugustes teistes keeltes „Sionistide Protokollid“ on veel ilmunud täielikult või osaliselt, lühendatud väljaandes, selle põhjalik kirjeldus nõuaks palju aega, kulu ja raiskaks ruumi „Valvuri“ veergudel, seepärast jätame selle tegemata, teatame aga, et Lätis need „protokollid“ tundmatud pole ja ka Eestis tõi ajakiri „Juudid“ osa neist 1922.—1924. aastate vahel nr. 1—9-ndas.

Et suurem ja tähtsam osa avalikku ajakirjandust terves maailmas on juba juutide tööriistaks, siis on suuremas osas ajakirjanduses „Sionistide Protokollid“ „surnuks vaigitud“ või püütud vale ja pettusega „Sionistide Protokollid“ mitteheatsateks, kirjanduslikuks plagiaadiks jne. tembeldada, aga igal puhul on sellega haledasti sisse kukunud.

Nendel „protokollidel“ on igavene kainimärk küljes, millest neid ei suudeta vabastada, see on: — juutide talitus 1897. aastast päle terves maailmas, mis täpikäit nende „protokollidega“ kooskõlas seisab tänini. Hirmsad, kuratlikult öelad ja kuritahtlikud on kõik need kavatsused ja plaanid nendes „protokollides“ kõigi rahvaste — mittejuutide — paljaksröövimiseks, orjastamiseks, juutide Messia kuningriigi ülesehitamiseks ja juutide kuninga-hirmuvalitsuse diktatuuri maksmapanemiseks, nagu „protokollides“ sellest räägitakse. Tööpuudust ja nälga plaanitsetakse kunstlikult sünnitada terves Euroopas ja kõigis nendes maailmajagudes, kes Euroopaga lähemas läbikäimises ja ühenduses seisavad. Nälja ja puuduse abil lubatakse „massid liikuma“ panna ja üleshäsitatud masside abil kõik teelt kõrvaldada, mis neid kuritegelisi plaane võiks takistada.

Põllumehe hävitamiseks, s. o. täiesti kodukoldeta, ilma ühegi eraomanduseta hulguseks tegemiseks peetakse plaane, sest iseseisvat põllumeest, kes oma hoole ja usinuse abil põllupinnasest igapäevast leiba saab, on raske hävitada. Meelitame põllumehe lapsed libedale teele, harjutame neid üle jõu elama, võlgasid tegema, tööd oma vanemate talus põlgama. Veeretame põllumehele võlad ja võimalikult hästi kõrged maksud kaela, küll ta siis hävineb; langeb proletaarlaste hulka ja astub siis oma pimeduses meie sõjaväe ridadesse, nimelt sotsialistide, kommunistide keskele. Kõik need hirmsad, hävitavad, kuritegelised kavad ja juhtnöörid, mis must valgel, on esimest korda trükitud 1902. aastal, 1905. a. kaks väljaannet, 1907. a. ja 1911. a. väljaanded — need kõik jättis Euroopa ajakirjandus tähele panemata,

sellest hoolimata, et „protokollides“ koguni maailmasõjaga ähvardatakse. Alles siis, kui maailmasõda juba oma hirmsa laastamistöe oli teinud, kui „protokollide“ isad oma kurikavatsused juba olid täide saatnud — siis alles ilmuvad „protokollid“ esimest korda 1919. a. saksa keeles ja 1920. a. inglise keeles ja selle järele teistes keeltes. Kui need „protokollid“ oleksid venekeelsete väljaannete järele otsekohe ilmunud ka teiste rahvaste keeltes, oleksid Euroopa töolistemassidel silmad varemini lahti läinud ja töölised lihtsalt ei oleks nendesse nootadesse = mõrdadesse eksinud ja maailmasõda oma koledustega oleks vist tulemata jäänud, kui tööliste „juhid“ oleksid töölisi õigel ajal tutvustanud nende kuritahtlike plaanidega. Töolistemass pidi oma verd valamata maailmasõjas, et jultunud, kuritegeline rahvatõug võimule upitataks, et ta saaks maailma valitsuse oma kättesse haarata. Seejuures tarvitati tööliste massilist jõudu kuritahtliselt, tööliste eneste eluliste huvide vastaselt on töölisi teotsema petetud. See on nüüd päevselge igapäev, kes esimeses „Valvuris“ ilmunud dokumendi „Vene enamlast juhiv juutide üleilmlik salaliit“ läbi on lugenud. Vene tööline ja vene rahvas oli oma enamuses pime, aitas ise oma kurikavalat vaenlast oma kukile. Nüüd on aga vene töölisel ja talumehel küll silmad juba lahitud, nüüd näeb igapäev, et Vene keiserlik valitsus, ehk küll halb, siiski oli palju parem valitsus: oli vabadust, oli leiba, oli võimalus igal hoolsal ja püüdjal töömehel mustade päevade jaoks koguda. Nüüd näevad kõik rahvad, et enne maailmasõda oli elu lahedam, parem. Nüüd tuntakse, et „Sionistide Protokollides“ kavatsatud kurjad ja hirmsad plaanid on täide saadetud kavakindlalt, otse astronoomilise täpikäitusega nagu kuu- või päikesevarjutused.

Olgugi, et eesti rahvas poliitiliselt enam päris pime ei ole, siiski avavad need „protokollid“ ka elukutselisel diplomaadil suuresti veel silmi praeguse aja elu-olu nägemiseks.

Nimetus „Sionistide Protokollid“ ei ole just märki trehvav, õigem oleks nimetada: „ettekanded“ ehk „läbirääkimised“, aga meie nimetame neid siiski niisamuti, nagu teised rahvad juba on nimetama hakanud. Väga kahjatsemisväärne, et „Sionistide Protokollid“ veel eesti keeles eriraamatuna pole välja antud.

Kõigest 80 lehekülge paks raamat, mida väga suure tähtsusega sisu tõttu paljudes tuhandetes eksemplarides ostetakse, pole veel kirjastatud kellegi poolt, kuna sopa ja sodi kirjastajaid on külluses.

Raamatu „Die Zionistischen Protokolle“ järele toome mõned näited, lehekülj 9-lt loeme:

Meie ees on kava, milles on jooned ette

tõmmatud kindlalt, otse sõjakunsti korrapärasusega; sellest ei tohi meie kõrvale kalduda, kui paljude aastasadade tööd ei taha tühjana näha...

Lehekülg 11: Juba vanasti olime meie esimesed, kes alama rahva massidesse sõnad „vabadus“, „sarnasus“, „vendlus“ kõlama hüüdsime. Neid sõnu on sellest ajast päale paljudel kordadel rumalate papagoide poolt korratud, kes selle meelitussööda pääle igalt poolt ligi lendasid.

Nende sõnadega hävitati maailmas hää olukord, tõsine isiklik vabadus, mis enne oli massi surve vastu kaitstud. Isegi need mittejuudid, kes endid targaks, mõistlikuks, harituks peavad, ei ole nende sõnade sisemist vastolu ära tundnud, pole osanud aru saada, et nad on maailmale võhivõõrad. Nad pole märganud, et nende sõnade tähendus on reaalse eluga kõige suuremas vastolus. Nad ei näinud mitte, et looduses ei ole iial võimalik mingi vabadus, ei mingisugune sarnasus; et just terve loodus ise on määranud mittesarnasuse jõudude, vaimu- või karaktriomaduste ja iseärasuste kohta igavese täienemise ja muutumise eesmärgiga. Loodus ise on igavestele seadustele alluv.

Nad ei pannud mitte tähele, et rahvamass on pime, et massi keskelt valitud tõusikud riiki valitsedes või poliitikat ajades ikka sama pimedad on kui mass ise. Ainult asjasse pühendatu, nimelt kauase ettevalmistusega riigimees võib riiki valitseda, kui ta ka loll on, kuna võhik, kui ta ka suurvaim on, riigivalitsemise kunstist midagi ei tea. Vürstlik või kuninglik riigivalitsemise kunst seisib just sellel põhjal, et isa pärandas pojale rikkalikud elukogemuste ja tähelepanekute varal kogutud teadmiste tagavarad... Kõik need asjad on mittejuudid tähele panemata jätnud...

Sõnad „vabadus“, „sarnasus“, „vendlus“, mida meie ja meie agendid terves maailmas igal pool lendu lasksime, tõid terveid leegione, kes meie lippu vaimustusega kannavad iseenestest petmiseks. Igal ajal on need sõnad nagu tõugud, alati ametis sellega, et mittejuutide hääd olukorda uuristada, igal pool vaikne, rahulik elukord, üksmeel katki või puruks närida, kõik majanduse ja riigi alused mittejuutidel ära hävitada. Just need sõnad aitasid meid võidule, andsid teiste võimaluste kõrvale meie kätte päätrumbi. ...Vabadusemõiste asetab meid seisukohale, kust saime pimedale, rumalale rahvamassile igal maal auku pähe rääkida, et valitsus muud midagi ei ole kui rahva ori, kuna rahvas on maa isand, ja et seda orja võib samuti vahetada nagu kantud vanu kindaid.

Et pimedusega löödud rahvamassil võima-

lik on oma valitsust või rahvaesindust vahetada, see annab ta meie kätte ja teeb meile võimalikuks tema üle otsustada.

Lehekülg 13: Mittejuutide tänapäeva riikides on üks suurvõim, mis rahva mõtteid juhib — see on a j a k i r j a n d u s. Tema ülesanne on tähelepanu juhtida uuendustele ja sammudele, mis tingimata tarvilised: rahva hädade ja kaebuste hääli avaldada ja rahulolematuse põhjusi paljastada. Ajakirjanduses leiab sõnavabadus kehastust. Aga mittejuutide riigid ise ei osanud seda suurvõimu pruukida ja nõnda on see meie kätte langenud. Ajakirjanduse abil oleme meie mõjule tõusnud, see on sündinud, ilma et mittejuudid seda oleksid märganud, sest et meie avalikku valgust oma tegevuse pääle paista ei lasknud. Just ajakirjanduse abil oleme meie kulla tagavarad oma kätte saanud, sellest hoolimata, et seda vere ja silmapisarate merest pidime ammutama... Aga see aitas meid, olgugi, et meie mõnegi omadest oleme ohverdanud. Iga ohver meie poolt on aga Jehoova ees tuhat mittejuuti väärt.

Lehekülg 14: Täna võib teile teatada, et meid eesmärgist lahutavad veel mõned ainsad sammud. Ainult lühike vaheruum on meil veel üle sammuda. Kogu pikk tee, mis oleme käinud, on sümboolselt madu sarnane, kes kerrasse tõmbub, millega meie oma rahvast piltlikult võime kujutada. Kui see ring kord kokku on tõmbunud, kägistatakse kõik Euroopa riigid selles ringis nagu sepa kruustangide vahel. Kõik tänapäevsed konstitutsioonilised sisseseeded varisevad, sest meie oleme nendes ühe teatud vea konstrueerinud, et nad iialgi tasakaalus seisma jääda ei saaks. Kaugele-nägeva valitsusevõimu ja pimedada rahvajõu vahele oleme meie sillata kuristiku sünnitanud. Nagu pime ja tema kepp üksikult, nõnda on ka kaugele-nägev juhtiv valitsusevõim ja temale vaenuliseks tehtud pime rahvajõud üksikult, ilma üksteisega ühinemiseta täiesti ilma ühegi mõjuvõimuta.

Et võimunjastetele võimu kurjastitarvituseks põhjusi anda, oleme selleks kõik vastaste jõud üksteise vastastikuseks hävitamiseks üksteise vastu üles kihutanud. Kõik parteid oleme meie üksteisega sõjajalale seadnud... Riikidest oleme meie teinud võitluseväljad, kus keerleb läbisegi aina võitluse virrvarr. Veel vähe edasi — siis on korralagedus ja kokkuvarisemised või pankrotid üldine nähtus.

Lõpmatud lobalõuad on parlamendi istungid ja valitsuseasutised kõnede lärmilahingukodadeks muutnud... Võimu kurjasti tarvitamine valmistab lõpuks kõik sisseseaded langemisele ette, ja kõik lendab kord vihast mülama hakanud pimedada massi tõukel taeva poole,

Lehekülg 15: Kõik rahvas on vaesuse tõttu raske tööga kindlamini seotud kui kunagi varemalt orjuse või pärisorjusega. Orjusest või pärisorjusest võisid nad ennast ühel või teisel teel vabastada, aga sellest vaesusest ja viletsusest ei suuda nad mitte iialgi vabaneda...

Mis aitab see armetut vaest töolist, kes oma saatuse poolt raske töö tegemisele määratud, kui tema hääletamise abil on mõned lobisejad saanud õiguse rääkimiseks või ajalehes lolluste kokkukirjutamiseks? Vaesel töörahval ei ole sellest mingit kasu päale nende leivaraasukeste, mida meie oma lauast neile viskame, et nemad häälel meele korraldustele päri oleksid ja hääletaksid just nende inimestele, keda meie võimuga ehime. Vabariigis ei ole õigused vaesele mitte rohkem väärt kui kibe pilge.

Meie juhatusel all hävitas rahvas ise need, kes olid tema kaitsjad, hoolitsejaks emaks rahvale, olgugi, et nad seda olid omakasu eesmärgiga, sest terve rahva hääle oli ka nende hääle. Täna aga, aadli ja kuningate võimu hävituse järele, on rahvas südamata võrukaelte kätte langenud, kes omakasu taga ajades hahlastamata armuta iket töötegitajale päale panevad.

Meie ilmume kui kutsutud päästjad töölistele, kui meie nendele ette paneme meie (juutide. Tõlk.) sõjaväe ridadesse — sotsialistide, anarhistide, kommunistide keskele astuda. Meie kavatseme nendele igal ajal põhimõttelist toetust vennalikkuse mõttes lubada nagu meie sotsiaalsele vabamürlusele. Aadeli, kes seaduse põhjal tööliste tööviljast kasu saades elas, oli sellest huvitatud, et tööline oli hästi toidetud, terve ja tugev. Meie oleme aga just vastupidisest olukorrast huvitatud — mittejuutide vähenemisest ja kiratsusest. Meie võim on toidu- ja tarbeainete alalises kestvas nappuses, tööliste kehalises nõrkuses, sest just selle läbi saab tema meie tahtmise sõnakuulelikuks orjaks. Temal ei ole siis ka iseenese juhtimiseks ei jõudu ega ka tahtmist meie plaanidele ja kavatsustele vastu seista. Meie kapitali võim sünnitab nälja ja see valitseb töölistemasside üle palju kindlamini, kui aadel seda suutis teha kuninga seadusliku õigusega.

Lehekülg 16: Puuduse, kadeduse ja viha läbi, mis niiviisi sünnitatakse, paneme massid liikuma ja tema käte abil kõrvaldame kõik, mis meile teel takistuseks ees on.

Niipea, kui tund tulnud meie maailmavalitseja kroonimiseks, siis kõrvaldavad needsamad rahvamasside käed kõik, mis veel võiks takistuseks ees olla meie kuningriigile.

Majanduslikkude kriiside abil suurendatakse seda viha veelgi. Kriisid katkestavad tooresainete liikumise ja veo, selle tagajärjel jääb tööstus seisma. Igasuguste salajaste abijõudude ja abinõudega, mis meil kasutada, ja raha abil, mis enamasti kõik meie käes, tekitame meie üldise majandusliku kriisi. Seejuures viskame meie kogu töölistemassi uulitsale ühel ajal kõigis Euroopa linnades. Rahvamsid siis nagu põlevad ihast, et nende verd valada, keda nad oma pimedas rumaluses juba lapsest saadik kadestavad ja kelle omandust ja vara nad on ihanud röövida, mida nad siis segamatult teha võivadki.

Agas meie kallale nad ei tule, kuna kallale tungimise silmapilk meil on ette teada ja sellepärast omade kaitseks õigel ajal abinõud tarvitusele võtame... Mõtelge Prantsuse revolutsiooni päale, mida meie „suureks“ nimetame. Selle ettevalmistuse saladused on meile täiesti tuntud, oli ta ometi meie kätetöö.

Sellest ajast saadik juhime rahvaid ühest pettumusest teise, kuni nad lõpuks ennast tahes või tahtmata seavad kuninga hirmuvalituse alla, kelle meie maailmale anname Siioni verest.

Lehekülg 18: Kes või mis võib nägematu võimu ära võita? Just sarnane on meie võim! Mittejuutide keskelt kogutud vabamürlus teenib meid pimedalt, nagu teatris kulissid, meid ja meie eesmärke, aga meie võimu tegevuskava ja tema asukoht jääb rahvale tundmata saladuseks...

Lehekülg 24: Terves Euroopas ja Euroopaga ühenduses olevates maailmajagudes peame meie käärimist, riidu, tülisid, klassivaenu ja vihkamist külvama. Sellega võidame meie kahekordselt. (Järgneb.)

Paganate kõlblus ja piibli kõlblus.

Vanade eestlaste elukommete ja seltskondlikkude seaduste üle liikus minu noorpõlve ajal, umbes 1890. aastate ümber, Võnnu kihelkonnas, Tartumaal käsikirjalisi raamatuid. Arvan, et ärakirju on M. J. Eisen'i ja J. Hurda vanavara hulka saadetud. Nendes käsikirja-

listes raamatutes olid minu mälestuse järele kuritegude eest järgmised väga valjud karistused:

Põlluvargust trahviti niimoodi, et varas pidi ise augu põllul kaevama, millelt ta oli varastanud. Siis pandi varas kaevatud auku,

aeti muld ümber, et ainult pää pääle mulla jäi, ja siis künti adraga vagu just nii, et varga pää künti kaela otsast ära. Kole! Aga mõjuv. Ei tulnud hulgal ajal seda protseduuri korrata.

Abielurikkumist nimetati tulipatuks. Kuidas see karistusviis täpsalt oli, on mul meeles juba ununud, aga tulega karistati süüdlast tingimata. Kah kole! Aga ei tulnud mitme inimpõlve jooksul säärast trahvi tarvitada, sest süüdlast ei olnud. Selle tõttu oli abielu puhas ja püha. See oli neitsil kõrgem au ja ülim voores, kui tema puutumata neitsilikkusega abielusse astus. Vanad pulmapruugid jutustavad endiste eestlaste aumõistest ja kommete kõrgusest. Mida jutustab vana eesti luule puhtast noorusearmastusest, mis meid ülendas taevaliste seltsi Koidu ja Hämariku ilukujudeni, see on võrreldamatu. Ja siiski leidis ilmas inimesi, kes seda vanade eestlaste väga valjut seadust, usku ja kõlblaid eluviise paganuseks nimetasid.

Kui me nüüd vaatame piiblist järele, kuidas oli lugu Jehoova „äravalitud“ rahva juures Aabrami, Iisaki, Jakobi ja Joosepi ajal ja terve vana Testamendi raamatute kirjutajate aegadel abielu puhtusega ja teiste elukommete voo- rustega, mida leiame siis? Aabram tuli Uurist, kaldea rahva linnast Kaananimaaale. Sää! oli nälg. Sää! läks Aabram Egiptusemaale elama.

Ja sündis, kui ta Egiptusemaale minnes sinna ligi sai, siis ütles ta oma naise Saarai vastu: „Et vaata, ma tean, et sina näost ilus naine oled. Ja sünnib, kui Egiptuse rahvas sind näevad... Et ütles ennast mu õe olevat, et mu käsi sinu pärast võiks hästi käia... Ja sündis, kui Aabram Egiptusemaale sai, siis nägid Egiptuse rahvas naist, et ta väga ilus oli. Ja Vaarao vürstid nägid teda, ja kiitsid teda Vaarao ees, ja naine võeti Vaarao kotta. Ja ta tegi Aabramile hääd tema pärast; ja temal oli pudulõiguseid ja veiseid ja eesleid ja sulaseid ja ümmardajaid ja emaesleid ja kaameleid. Ja Jehoova nuhtles suurte nuhtlustega (?) Vaarao (?) ja tema peret (?) Saarai, Aabrami naise pärast. Ja Vaarao kutsus Aabrami ja ütles: Mispärast oled sa seda mulle teinud? Mispärast ei andnud sa mulle teada, et tema on su naine? Mispärast ütlesid sina: Tema on mu õde; ja ma tahtsin teda enesele naiseks võtta. Ja nüüd vaata, sää! on su naine, võta tema ja mine! Ja Vaarao andis meestele käsu tema pärast, et nemad pidid teda ära saatma ja tema naise ja kõik, mis temal oli. 1. Moos. 12, 11—20. (Laul 149, 8, 9.)

Et piiblis, mis trükitud 13 korda, 1903. a. Tartus, 1. Moos. 12. päätüki lõpul seisab: Laul 149, 8, 9, siis nimet. kohast vaadates, leidub järgm. salm: „Et nemad nende kuningad

ahelatega kinni panevad ja nende aulised mehed jalgraudu...“ Miks?

Seletuse sellele mõistatusele annab Kristus, kes ütles: „Kuida võib keegi ühe vägeva kotta minna ja tema riistu riisuda, kui tema seda vägevat enne ei saa kinni sidunud, ja siis võib ta tema koda riisuda.“ Matt. ev. 12, 29. „Kinnisidujaks“ saatis Aabram oma naise Saarai vägeva Vaarao kotta.

Ja Aabram läks Egiptusemaalt üles lõuna poole, tema ja tema naine, ja kõik, mis temal oli ja Lott temaga. Ja Aabram oli väga rikas lojustest, hõbedast ja kullast. 1. Moos. 13, 1—2.

Kes oli selles loos nüüd ausam, kõlblalt kõrgemal, kas Aabram või Vaarao ja tema koda? Kui alatu petis ja kelm saadeti Aabram Vaarao käsul Egiptusest minema kõigega, mis Vaarao enne temale oli andnud, hiigla varandusega, mille ta oma naise „ilusana“ eest oli saanud. Selle petise ja kelmi juurde ilmub nüüd Jehoova, ta valib valeliku inimese välja, alatu inimese, kes häbiks ei pea oma „naise ilusana“ äri tegemist. Aumehest Vaarao, kes kõlblalt ja kombeliselt Aabramist kõrgemal, ei pea Jehoova põrmugi lugu, ei tee tegemistki ehk kui teeb, siis „nuhtlejana“, „hävitajana“. 1. Moos. 17. päätükk jutustab meile määratu suure tähtsusega sündmusest, nimelt lepingust, mida Jehoova Aabramiga teeb; see on see kuulus ümberlõikamisleping, millest juudid tänapäevani täpsalt kinni peavad. Jehoova ütles: „Minu seadus peab teie liha küljes olema igaveseks seaduseks. Ja meesterahvas, kellel on eesnahk, kelle eesnaha liha ümber ei ole lõigatud, see hing peab ära kaotatama oma rahva seast; ta on minu seaduse tühjaks teinud!“ 1. Moos. 17, 14. „Ja ma tahan oma seaduse kindlasti seada enese ja sinu ja sinu soo vahel pärast sind, nende põlvedes igaveseks seaduseks; et ma olen sinule Jumalaks, ja sinu soole pärast sind.“ 1. Moos. 17, 7.

Selgemalt ei oska Jehoova enam öelda seda, mis tema lepingus Aabramiga on väljendanud. Jehoova tahab ainuüksi juutide rahvuslik jumal olla, ainuüksi ümberlõigatud rahva jumal. Kõiki teisi, keda ümber ei lõigata, neid Jehoova kui oma seaduse tühistajaid ei salli, vaid ütleb selgel sõnal: „...kelle eesnaha liha ümber ei ole lõigatud, see hing peab ära kaotatama...“ Kõik maailma rahvad, mittejuudid, kes kõik ümber lõikamata, need hoidku endid Jehoova eest! Jehoova „tuline viha“ on alati nende vastu suunatud. Jehoova ei ole nende mitte looja, mitte Jumal, mitte armastaja isa, vaid õelemini kui vana-sarvik ise kiusab Jehoova mittejuutisid taga.

Theodor Fritsch oma raamatus: „Der falsche Gott“ (võlts Jumal) ja mitmed teised vanaaja rahvaste teaduse uurijad kirjutavad:

Kui Aabram Uurimaalt tuli Kaananimaale, austati sääl El Elion'i kui valguse, häduse, tõsiduse ja armastuse Jumalat, ta oli nende mõistete ideaal. Tema vastand oli aga El Saddai kui hirmus koletis, hävitaja, viha, pettuse, vale võrdkuju, inimesesööja, s. o. inimesi ohvriks nõudev kuri vaim, kes inimesi elusalt tule pääl laskis küpsetada, et „põletamis-“ ehk „tuleohvriga“ enesele „magusat haisu“ lasta valmistada. Tema nimed olid: El Saddai ehk El Saddai — Seth — Satan — Sapdu — Molo — Moleoch — Jahū — Jahō — Jahvai — Jahve — Jehoova *).

Jahve — Jehoova — kellele heebrealased lapsi ohverdasid põletuseohvrina.

See ebajumalakuju oli metallist valatud, seest õones. Kõeti nagu ahi tuliseks ja siis pandi tema hõõguvalt tuliste käte pääle põletuseohver. Pandagu hästi tähele selle Moloki — Jahve — Jehoova pääd kuradi sarvekestega.

(See pilt on toodud raamatust: „Die entdeckten Henker und Brandstifter der Welt und ihr 2000-jähriges Verschwörungssystem.“ Von Jens Jürgens.)

Seega tegi Aabram oma lepingu El Šad-daiga ehk saatanaga, keda tollel ajal nimetati paljude nimedega.

Nüüd selgub igale lugejale, miks Jehoova ausa ja tõsidust armastava Vaaraoga mitte midagi tegemist ei tee, vaid alatu petise ja kelmi Aabramiga. Nüüd selgub meile ka Kristuse ütlus: „Teie olete isast, kuradist, ja oma isa himude järele tahate teie teha; tema on inimesetapja olnud algusest ja ep ole mitte seisma jäänud tõe sisse, sest tõtt ei ole mitte tema sees; kui ta valet räägib, siis räägib tema omast, sest ta on valelik, ja valeliku isa.“ Joh.

*) Vaata raamatud: 1) Die entdeckten Henker und Brandstifter der Welt und ihr 2000-jähriges Verschwörungssystem. Von Jens Jürgens. Verlag: Fortschrittliche Buchhandlung München, Ottostr. 1.

2) Die Un'schuld der Jenseitigen. 1921. Garmar-Verlag. Leipzig — R. Auslieferung: E. F. Steinacker.

3) Theodor Fritsch, Der falsche Gott. Beweis-Material gegen Jahve. Achte Auflage. Hammer-Verlag. Theodor Fritsch. Leipzig. Königstr. 17.

ev. 8, 44. Seda Kristuse tunnistust ei suuda juutide kommunism oma diktatuuriga, Kristuse kirikute ärahävitamisega, Kristuse altariite porisse sötkumisega, Kristuse Evangeeliumi-ajajärgu lõpetamisega ja Messia-ajajärgu maksmapanekuga ometi mitte maailmast kaotada. See Kristuse tunnistus jääb maksuma igavesti.

1. Moos. 20. päätükis leiame, et Aabram Keerami kuninga Abimeeleki ees jällegi kordab seda, mis talle Egiptuses palju rikkust tõi. Jällegi ütleb Aabram oma naist Saaraid näidates: „Ta on mu õde.“ Jällegi „teenib“ Saara selle pettusega Aabramile palju varandust juurde. Abimeelele annab temale sulaseid, ümmardajaid, pudulohuseid ja veiseid ja ütleb: „Vaata, minu maa on su ees, ela sääl, kus su meelest hää on.“ Ja Saaraile ütles tema: „Vaata, ma olen su vennale tuhat hõbetükki andnud; vaata, tema on sulle silmade katteks kõikide seas, kes su juures on;“ ja kõik see anti, et ta pidi märkust saama.

Vaatame veel edasi, kuidas Aabrami poeg Iisak oma naist Rebekkat vilistite kuningale Abimeelele esitleb? Jällegi seesama pettus: „See on mu õde —“ jällegi tuleb „ilus nagu“ kaubasildiks. Kui aga Abimeelele tõtt teada sai, kutsus kohe Iisaki ja ütles: „Vaata, ta on tõesti su naine, ja kuidas oled sa ütelnud: Tema on mu õde?... Mispärast oled sa seda meile teinud? Küll üks rahva seast oleks pea võinud su naise juures magada, ja sa oleksid meie pääle süü saatnud!“ Ja Abimeelele andis käsu kõigele rahvale ja ütles: „Kes selle mehe ja tema naise külge puutub, see peab ilma armuta surma pandama!“ 1. Moos. 26.

Kui vähe Rebekka ise aust ja tõest lugu peab, näeme loost, kuidas ta isa õnnistust, mis vanemale pojale Eesavile pidi osaks saama, aitas nooremale pojale Jakobile ära petta. Jakob meeldib Jehoovale nii üliväga, et temaga maadlema hakkab ja Jakobi puusaliikme paigast ära väänab — tegu, mis külapoiste maadlustest külatänaval või karjakoplis lahku ei lähe.

Kui meie vaatame nüüd Jakobi elu, siis näeme eht tüssajaid enese ees. Laaban tüssas Jakobit küll esiti tütardega, noorema tütre lubas, aga pimedas viis Jakobile vanema tütre. Hommikul, kui Jakob päevavalgel pettust märkab, on kõik hilja. Jakob pidi veel seitse aastat teenima ka Raeli eest. Jakob ei jäänud petmise poolest aga Laabanist tolligi taha. Varsti olid Laabani karjast kõik paremad loomad „kunsti“ abil Jakobi omiks saanud.

1. Moos. 31, 19 loeme: „Ja Laaban oli läinud oma pudulohuseid niitma.“ Ja Rael varastas Teeravi kujud ära, mis tema isal olid... Sel ajal, kui Laaban oma lambaid pügas, põgenes Jakob kõigi omastega ja varandusega

ära. Kui Laaban koju tuli, siis, leides, et tema jumalate Teeravi kujud olid ära varastatud, ajas Jakobit taga seitsme päeva teed ja sai tema kätte Kiileadi mäe pääl. Ja Laaban ütles Jakobile: „Mis oled sa teinud... Mispärast oled sa salaja ära põgenenud ja vargsel viisil minust ära läinud, ja ei ole seda mulle teada andnud, et ma sind oleksin ära saatnud rõõmuga ja lauludega, trummiga ja kandlega?... Mispärast oled sa mu jumalad ära varastanud?... Ja Jakob vastas Laabanile... Kelle juurest sa oma jumalad leiad, ärgu jäägu see elusse; meie vendade ees katsu läbi, mis mu käes on, ja võta oma äral! Ja Jakob ei teadnud mitte, et Rael nad oli varastanud. Ja Laaban läks Jakobi telki ja Lea telki ja nende kahe ümmardaja telki, ja ei leidnud mitte; ja ta läks Lea telgist välja ja tuli Raeli telki. Ja Rael oli Teeravi kujud ära võtnud ja nad kaameli sadula alla pannud ja istus nende pääl; ja Laaban katsus kätega kõik telgi läbi ja ei leidnud mitte. Ja ta ütles oma isa vastu: Ärgu saagu

mu isanda meel pahaks, et ma sinu ees ei või üles tõusta, sest mul on naiste asjad! Ja ta ot-sis kõik läbi ja ei leidnud mitte Teeravi kujusid. 1. Moos. 31.

Kas kõlbavad niisugused mustad, alatud vargused ja kelmused eeskujuks? Kas üldse piibliraamatu esimesel nimilehel leiduv tekst: „Piibli raamat, see on kõik Jumala sõna, mis pühad Jumala mehed, kes Püha Vaimu läbi juhutatud, Vana Seaduse raamatusse Eebrea keeli ja Uue Seaduse raamatusse Kreeka keeli on kirjutatud, aga mis Jumala armu läbi ka meie Eesti keeli on üles pandud, ja nüüd kolmatteistkümmet korda trükki antud. Eesotsas on üks õpetus ja manitsus nende heaks, kes Jumala sõna oma hinge kasuks püüavad lugeda. Jurjevis (Tartus), trükitud K. Mattieseni juures 1903. aastal.“ Kas see nimilehe tekst käib sisu tekstiga kokku? Kas niisugust alatust, kelmust, pettust, valet ja vargust üldse kõl bab „Jumala sõnaks“ nimetada, nagu seda Aabrami, Iisaki ja Jakobi lugudes jutustatakse?

Maailma võitlusliin juutide, kommunismi-sotsialismi, vabamüürluse, jesuitismi jne. vastu.

Prantsuse kommunisti Marioni seletused Nõukogude diktaatorite vastu.

Prantsuse kommunist Paul Marion, kes mänginud oma erakonnas tähtsat osa ja juhtinud tema propaganda-osakonda, on lahkunud kolmandast internatsionaalist ja selle seletuseks avaldanud pika kirja. Marion on elanud Venemaal 15 kuud, 1927. aasta novembrikuust kuni 1929. a. veebruarikuuni, ja on olnud tegev kommunistlikus internatsionaalis ühe aasta. Kõige selle põhjal, mis ta on näinud ja kuulnud, arvab ta võivat öelda, et kommunistliku internatsionaali töö on hävitav ja demagoogiline ja tema aluseks on ekslik arusaamine maailma majanduslikust ning poliitilisest arenemisest. Proletariaadi diktatuuri ja sotsialismi ehitamise fassaadi taga seisab tõepoolest kastivalitsus, kuhu kuulub mõni miljon bürokraati. Kõik teised, kõik, keda valitsetakse, hoitakse majanduslikus ning kõlblas viletsuses.

Marion jutustab: Mina olen näinud Venemaal töölisi, erakonna vanu liikmeid, kes on võidelnud 1917. a. oktoobrikuul revolutsiooni hääks ja 11 aastat pärast seda on lugenud oma elu kõige suuremaks rumaluseks selle võitluse. Mina olen näinud spetsialiste (asjatundjaid), kelledele on tehtud ülesandeks viieaastase kava koostamine ja kes on häbenenud

neid ettekuulutusi, mida neid on sunnitud panna kirja. Nemad ütlesid mulle: Kuna kuristik tööstuse ja põllumajanduse, maa ja linna vahel kasvab, ei liigu meie sotsialismi poole, vaid kapitalismi-eelse metsikuse poole. Minu otsus on: Venemaal ei ole olemas proletariaadi diktatuuri ega sotsialismi ehitamist, vaid sääl on kastidiktatuur ja sotsialismi matused.

Marion loeb selle väga kahjulikuks tööliselihikumisele, et tema juhtideks tahab olla väike kõikvõimas salgake inimesi, kes võivad iga silmapilk vallandada kommunistlike erakondade juhte, ja kes alati ootavad sõdasid ja revolutsioone. Kommunism — ütleb ta — võib viia kõige idealistlikumad ja võitlusehimulisemad töölised naeruväärsetele õnnekütitegudele ja pärast vahest ka lüüasaamistele, mis otustavad kõik. Mina olen võidelnud väikeste, rõhutud inimeste asja hääks 8 aastat, aga mis ma olen näinud Venemaal ja viimasel ajal Prantsusmaal, on mulle teinud selgeks, et ma olen eksinud. Endist viisi arvan ma, et on vaja võidelda tööliste vabastamise ja parema korra hääks, kus ei ole sõdasid ega kurnamist. Aga ma olen veendunud, et sellele eesmärgile ei jõuta kommunistlike õpetustega ega kommunistliku taktikaga.

„Päevaleht“ 25. 8. 1929.

Juutide, kommunistide noodad, mõrrad, püüni- sed ja paelad.

Raamat: „Ein Riesenverbrechen am deutschen Volke und die Ernsten Bibelforscher“ von Hans Lienhardt, Grossdeutscher Verlag Weissenburg i. Bay., — teatab, et juutide põhjendatud ja juutidest juhitaakse kõik ordud ja ühingud, kes mingisuguseid rahvusvahelisi eesmärke taga ajavad, nagu: Teosoofide ühingud, adventistid, Häättemplerid, Sinine rist, Päästearmee, Comeniuse-seltsid, monistid, Druidi-ordud, Illuminaatide ordud, Steinerianid, Jesuiitide ordu, rahvusvaheline Vahitorni-, Piibli- ja Traktaadiselts, Rahvusvaheline Piibliuuri- jate ühing. Just viimane ühing on iseäranis oma kuritegelikkude tegevust energiliselt Eestis ilmutanud, kommunistliku sisuga raamatukes- tes, neid rahva keskele külvanud oma agentide kaudu. Piiblisalmide maski all tehakse kõige kuritahtlikumat kommunistlikku urgitemis-, õõnistamis-, klassivaenu külvamise ja kõige hirmsamale vennatappe-sõjale kihutuse tööd. Agiteeritakse „armageddonile“.

Iga arusaaja kodaniku kohus on valvata, et rahvas ja noorsugu nendesse kommunismi mõrdadesse, nootadesse ja võrkudesse ei kukuks, ja igat eksinut uuesti õigele teele tagasi juhtida. Valitsus ja kaitsepolitsei suudab võidelda ja valvata veel energilisemalt, kui rahvas ka ise appi tuleb.

J. Rakuskäsi.

Päästearmee ja juutus.

„Sala Võimude“ lugematute tööriistade hulka kuulub ka nõndanimetatud Päästearmee.

Sama labaselt, nagu kõigi ususektide juures, spekulieritakse ka siin mittejuutidest koosneva publiku usuliste tunnetega, et ennast süütu

kristliku hädtegeva organisatsioonina näidata. See on maskiks. Tõepoolest ajab see organi- satsioon taga sootu teisi eesmärke, mis ainult tema juhtidele „teadjatele“ on tuntud.

Nii siis, siin purjetatakse samuti vale lipu all, nagu see vabamüürluses on harilikuks näh- tuseks. Viini ajaleht „Stimme“ 31. I. 1929. a. toob äratrüki Hamburgi juudi ajalehest „Israe- litisches Familienblatt“, kus muu seas seisab:

„Päästearmee on uskudest kõrgemal seisev korraldus, olgugi, et ta on kristlik organisatsi- oon, mis Protestantismist on välja kasvanud. Juutide vastu on Päästearmeel suur sümpaatia, ta usub nendest, et jumal nad ühe töötuse kand- jaoks on teinud. Juudid on Päästearmee aru- saamise järele üks Jumala meelepärane rah- vas, igatahes läheb Päästearmee usk pääpunk- tides juudi-usust lahku, ta usub, et Messias on juba tulnud... Tema loeb oma sõpradeks arvurikkalt juutisid, kes teda rahaliselt suurte summadega toetavad. Kunagi ei ole ette tul- nud meelevaldustel, koosolekutel või läbi- rääkimistel, et Päästearmees oleks üks ainuke sõna juutide vastu öeldud, mitte kunagi ei ole Päästearmee juutidevastast vaimu sallinud. Päästearmee esimesest põhjendajast William Booth'ist on teada, et ta on ema poolt juudi kannust, ka tema välimus, mis temale juudi patriarhi tüübi andis, kinnitab, et ta kuulub juudi rassi.

Päästearmeesse astumisel ei nõua Pääste- armee juutidelt ristimist, ei nõua ka juudi süna- googidest väljaastumist...

Kui juba juudid ise mingit organisatsiooni „košer'iks“, s. o. juutidele väga hääks ja kül- bavaks tunnistavad, siis on see ka tõepoolest „košer“, ja meil, mittejuutidel, on põhjust kül- lalt sellest kaugele eemale hoidumiseks.

Helius.

Ringvaade välismailt.

PALESTIINA.

Sionistide Protokollid keelatud.

Jerusalemma kuberner kui „ustav“ ja „truu“ Londoni City teener tegi ametlikule Muhamedi ülem-nõukogule hoiatuse, et see oma häälekandjas edaspidi „Sionistide Proto- kollide“ trükkimise seisma paneks, ähvardu- sega, et vastasel korral lehe väljaandmine kee- latakse.

„Der Weltkampf“.

INGLISMAA.

Lloyd George on vaba- müürlane.

Lloyd George on juutide vabamüürluse ordu liige. Nüüd saame aru, miks tema „Daily Telegraph'is“ järgmist kirjutas:

„Kui täielikult mõttetu judivastane võitlus on, näitab see asjaolu, et ta ainult niisuguste rahvaste päale piiratud on, kes juudi prohve- teid ja apostleid kummardavad, kes heebrea- laste rahvuslikku kirjandust nagu „pühakirja“, kui ainust jumaluse tundmaõppimise allikat inimsoole, austavad ja kellede terve lootus sei- sab Juuda rahva ettekuulutamistes ja luba- mistes.“

Et juudid ainult sääl saavad „teotseda“, kuhu nad teevalmistajaks ette on saatnud oma „piibli“ kõige vana ja uue testamendiga, siis on loomulik, et judivastane võitlus ainult nende maade päale on piiratud, kus „misjo- närid“ „piiblitega“ ees käivad ja juudid alko- holiga ja teiste uimastavate ainetega ja sah-

kerduskaupadega tagant järele tulevad kommunismi külvama. Kui nüüd rahvad kommunismi vastu võitlema hakkavad, siis on loomulik, et võitlus kommunismi algpõhjuse vastu peab suunatama ja see algpõhjus on juut oma vana testamendi sopaga ja jesuiitlikult kavaltalt kootud võrguga, s. o. uue testamendiga. Juudile võib võitlus „mõttetu“ paista, aga mittejuutidele on see võitlus väga mõttekas.

UNGARI.

Õigete ninadega juudid.

Pärast juutide kommunismi hirmuvalitsuse langemist Ungaris tahtsid paljud juudid ka oma tõu või rassi erilised tunnused ära kaotada.

Nii sündis siis, et paremal Ungari operatooril mõne ainsa kuu jooksul mitusada ninade operatsiooni juutide kõverate ninade kallal tuli ette võtta. Käsikäes sellega käib ümberristimine. Nüüd on sellest saadik ilmsiks tulnud, et palju parem äri on, usu järele juutlusesse kuuluda. Nõnda on viimaste aastate jooksul enam kui tuhat juuti tagasivõtmist iisraeli kogukondadesse Budapeštis asuva ametkonna kaudu nõudnud.

Meie oleme uudishimulised, kas need juudi härrad ja daamid ka oma ninad endiselt kõveraks tagasi lasevad teha?

Der Weltkampf“.

POOLA.

Marian Seyda juudiküsimuse kohta.

Ungari ajalehe „Magyarsag“ kirjasatjal oli juhus Poola end. välisministrielt dr. Marian Seyda'lt juudiküsimuse kohta mõnda järele pärida. Dr. Seyda seletas muu seas järgmist: „Õhtu-Euroopa riikide kodanikud ei või sügugi seda mõista, mis meie juures juudiküsimus tähendab. Siin, Posenis ei või meie veel väga kurta ehk kaevata, sest et poliitiline ja majanduslik võitlus, mis poolakate ja sakslaste vahel oli ja on käimas, juutidele väga armas polnud. Sellest tuleb, et meil Posenis on käesoleval ajal ainult väike protsent juutisid. Ka Poseni ülikoolis ei ole juudid väga rohkesti esindatud. Aga palun enam hommiku poole minna, et Poola juudiküsimust võimalikult põhjalikumalt uurida! Siin on linnasid ja külasid 50—90% juudi rahvusega, kus seda juba juudivastaseks väljaastumiseks peetakse, kui keegi mittejuut habemeajamisäri avab. See on juba juutide silmas suur juutidevastane võitlus. Poola juudid on peaaegu ilma erandita rassilised Siioni juudid, kes heebrea ja päämiselt „jüdisch“ keelt kultiveerivad. Meie ei või juutisid mitte kahtlustada, et nendel oleks erilist armastust Poola vastu. Enamlis-

tele ideedele pakub juutlus kõige paremat söödapinda ja see on tähelepanu vääriline, et nõukogude Vene trupid juutide poolt kõikjal pidulikult vastu võetakse ja igaviisi toetust saavad. Vaadake Varssavi ülikooli, kõigis fakultetidest on juudid 50% esindatud. Kauplused ei ole üksnes juutide linnaosades, vaid ka väljaspool nende käes. Juudi poisikesed ja tütarlapsed ujutavad keskkoolid sõna tõsisel tähenduses otse üle. Moraalsed tagajärjed ei ole rahuldavad. Meie poolakad peame püüdma iseseisvat keskmist rahvaklassi kasvatada, et Poolas majanduslikku edu kindlustada. Pääle selle on soovitatav, kui kõik Euroopa rahvad, kes juudiküsimusest on huvitatud, üksteisest aru saaksid ja selle järele ka juudiküsimuses ühiste juhtnõuete järele talitaksid.

Heft Nr. 72 „Der Weltkampf“.

AUSTRIA.

40% Viini majadest on välismaalaste käes.

Austria statistika andmete järele on 40% kõigist Viini majadest välismaalaste omandus. Need välismaalased on aga enamasti juudid. Väga palju Viini majadest on ka sisemaa juutide omanduseks üle läinud, nõnda võib lõplikult rääkida Viini majaanikkude juuditumisest.

„Hammer“.

PRANTSUSMAA.

Juudisõprade juht Prantsusmaa juutide kohta.

Dr. Lecache, Prantsusmaa juudisõprade juht, tegi hiljuti ühele juudi kirjasatjale rahuldustundega selgeks, et praegusel ajal tervel Prantsusmaal üks ainuke juudivastane ajaleht ilmub ja nimelt parfumeeriavabrikandi Coty „Ami du Peuple“. Antisemitism võtab üksnes Alžeerias tõsise kuju, kus araablased vormilisi uulitsavõitlusi juutidega peavad. Ainuke saadik, Dr. Molle, kes juutidevastane, saadeti Alžeeria rahva poolt Prantsuse parlamenti. Juudid on kõigis poliitilistes parteides Prantsusmaal esindatud. Leon Blum on pahempoolsete sotsialistide juht. Georges Mandel on parempoolsetel prominentsemaid isikuid.

Sama pilt on nähtav mitmete ajalehtede juures. Ühe klerikaalse ajalehe juures on keegi Marcel Hutin tegev, kelle nimi oli varemalt Hirsch. „Bühne“ näitekirjanikkudest on Bernstein, Porto Riche, Alfred Savoir, Tristan Bernard juudid. „Romaani“ kirjanikkudest on Marcel Proust ja André Maurois juudid, samuti on juudid peaaegu kõik Prantsuse mõtteadlased, nagu Bergson, Durkheim, Benda jne. Meie usume, et tabavamalt ei oleks suutnud ükski juutidevastane Prantsusmaa kultuurilise elu juuditumist kirjeldada.

„Der Weltkampf“.

Üleilmlik liit juutide kaitsemiseks.

Hiljuti asutati Pariisis „Union Universelle de la Self-Defence Juif“ (Ülemaailmik liit juutide enesekaitseks), kes juutide omakaitset presse ehk ajakirjanduse, koosolekute, raadio, filmide jne. abil püüab saavutada.

„Der Weltkampf“.

ŠVEITS.

„Piibliuurijad“.

„Rahvusvaheline Piibliuurijate Ühing“ tõmbas oma tegevusega viimati enese pääle tähelepanu. Ta kutsus Zürichi elanikke 13. I 29 ühele avalikule kõnekoosolekule „Rahvama-jasse“. Kõneaine oli „ajakohane“ valitud: „Üks valitseja rahvastele“. Üks valitseja! See öeldakse õige selgesti juba välja. Nägijatele ja arusaajatele ei jää enam ühtegi kahtlust, keda selle valitsejaga on mõeldud. Üle-riikide Ühing arusaadavalt mingisuguseid rasside vahesid ei tunnusta; see väljendub aga iseäralise selgusega järgmises üleskutses:

„Seadusteta olukord ja mäss on loomulikult õnnetus ja vaenlane kõigele inimlikule hääolule, aga keegi ei tarvitse neid asjaolusid karta, kui rahvale osaks saab, mida tema vajab.“ Kas see pole enamlaste kõnekäänd?

„Der Weltkampf“.

HOLLAND.

Hollandi majanduse-elu juudistumine.

Amsterdamsis on iga kolmas inimene juut. Hollandi päälinn kui Euroopa vanem kaubandusepunkt on tähelepanuväärne. Me teame, et teemantide kauplus ja teemantide lihvimine Amsterdamsis on täieliselt juutide käes. Me teame ka, et üheski Euroopa linnas pühapäevadel ja pühade ajal ei kaubelda nii elavalt kui Amsterdamsis juudi linnaosas, kus selle linnaosa mitte just väga meeldiva väljanägemisega kodanikud pühitsevad laupäeva ja pühapäeval kauplevad. Amsterdami juutkond ei lepi aga mitte üksnes teemantide kauplemisega. Amsterdamsil on tänapäev juhtiv koht ka tubakaga kauplemises ja sellega kauplemine on peaaegu Amsterdami juutide monopoliks muutunud. Londoni järele on Amsterdam maailma suuremaks teeturuks saanud, ka see turg on juutide käpa all. Raamatuköitmine — jääb Leipzigi omast natuke taha — on eeskätt peaaegu kõik juutide tööstusharuks saanud. Väärtpaberitega kauplemine on juba vanast ajast päle juutide käes. Teatrid ja kinod on ilma erandita juutide käes. Ajalehtede juhtkirjanikud ja kaastöölised kõigil ajalehtedel, välja arvatud mõni katoliku- ja protestandisihiline, on juudid. Viiest suurest kaubamajast kuulub 4 juutidele. „Magyarsag“.

Vajame

„Valvuri“

esindajaid

linnadesse, alevitesse, igasse külla ja asundusse. Tasuks 10% vastuvõetud „Valvuri“ tellimiste hinnast. Tellimiste vastuvõtjate esindajate nimed avaldatakse soovikorral „Valvuris“.

Kes meile 3 krooni kautsjoniks saadab, sellele saadame tähitud postipakis või pagasipakis 50 eksemplari „Valvuri“ tutvustamise prospekti hinnata väljajagamiseks ja 25 eksemplari „Valvuri“ numbrit komisjoni arvel üksikmüügiks ja ühe kuulutuseplakati. Numbrid, mis kahe nädala jooksul, s. o. kuni järgmise „Valvuri“ numbril ilmumiseni vast ehk müümata on jäänud, saadab esindaja

meile tagasi. Samuti saadab müüdnud eksemplaride eest raha ära ja saab selle järele jälle meilt uuest „Valvuri“ numbrist 25 eksemplari. Soovi korral võib 50, 75, 100 või veel rohkem igast numbrist saata, siis tuleb aga vastavalt ka suurem kautsjonisumma sisse maksta. Samuti tuleb ka sellel korral kautsjonisumma vastavalt suurem sisse maksta, kui mitte iga 2 nädala järele, vaid kolme kuu järele soovitakse rahaarveid meile ära maksta ja müümata eksemplare ühekorraga tagasi saata. Tagasisaatekulud kannab esindaja.

„VALVURI“ toimetuse.
Tartus, Postkast 46.

Et „Valvur“ kiiresti leviks,

noorsoo keskel üle riigi teatavaks saaks, siis palume „Valvuri“ lugejat need neli sedelikest siit lehe äärelt lõigata, igale sedelile vastavasse kohta oma nimi aadressiga kirjutada ja tuttavatele kirja sees saata soovitusena, et nad „Valvurit“ telliksid. Kui ühe „Valvuri“ lugeja soovitusse päale meile kolm aastatellimist tuleb, siis anname soovitajale kohe kingituseks ühe väga tarvilise asja, mida kingitusesaaja perekonnas igapäev tarvitatakse. Selle kingituse väärtus on 150 senti.

Lootes, et iga „Valvuri“ lugeja neid „Valvuri“ tellimissedelikesi tarvitab „Valvurit“ soovitades ja tutvustades,

„Valvuri“ toimetuse,

„Valvur“ nr. 1.

„Valvuri“ esimese aastakäigu esimeseks numbriks jääb see „Valvur“, mille Peeter Rootslane välja andis Tartus, juunikuul 1930. aastal. Et selle trükk ühe kuu jooksul läbi müüdi, paljud soovijad ilma jäid, siis tuli teine trükk teha.

„Valvuri“ toimetuse.

Palun „Valvur“ saata järgmise aadressi all:

Nimi:

Aadress:

Palume väga selgesti ja täielikult veel ka erilehel kirjutada!

Palun „Valvur“ saata järgmise aadressi all:

Nimi:

Aadress:

Palume väga selgesti ja täielikult veel ka erilehel kirjutada!

Palun „Valvur“ saata järgmise aadressi all:

Nimi:

Aadress:

Palume väga selgesti ja täielikult veel ka erilehel kirjutada!

Palun „Valvur“ saata järgmise aadressi all:

Nimi:

Aadress:

Palume väga selgesti ja täielikult veel ka erilehel kirjutada!

Kommunismi vastu võitlev ajakiri „VALVUR“
Tartus, Postkast 46.

Saadan posti rahakaardiga 3 krooni „Valvuri“
tähitud kirjas
26 numbri (aasta-) tellimise raha. Selle sedeli
sain ma „Valvuri“ lugejalt-soovitajalt

Kommunismi vastu võitlev ajakiri „VALVUR“
Tartus, Postkast 46.

Saadan posti rahakaardiga 3 krooni „Valvuri“
tähitud kirjas
26 numbri (aasta-) tellimise raha. Selle sedeli
sain ma „Valvuri“ lugejalt-soovitajalt

Kommunismi vastu võitlev ajakiri „VALVUR“
Tartus, Postkast 46.

Saadan posti rahakaardiga 3 krooni „Valvuri“
tähitud kirjas
26 numbri (aasta-) tellimise raha. Selle sedeli
sain ma „Valvuri“ lugejalt-soovitajalt

Kommunismi vastu võitlev ajakiri „VALVUR“
Tartus, Postkast 46.

Saadan posti rahakaardiga 3 krooni „Valvuri“
tähitud kirjas
26 numbri (aasta-) tellimise raha. Selle sedeli
sain ma „Valvuri“ lugejalt-soovitajalt

„Meie peame olema valvel, sest liikvel on pimeduse varjud!“

Need sõnad, mis ütles truu Eesti poeg, salavaenlase kuulist tabatuna, oma surma eel — olid nii mõjuvad, et sünnitasid ajakirja „Valvuri“. Kõlaga need sõnad niikaua, kui Eesti rahva ja riigi viimne salavaenlane meie maalt on kadunud! Tõusku mälestusmärk kindralmajor Juhan Unt'i hauale! Aga veel tähtsam mälestus olgu ajakirja „Valvuri“ aastakäigud raamatukogudes. Veel kauges tulevikus hoovaku „Valvuri“ seest noorte hingesse vaimustusetuld ja armastust oma isamaa ja sugurahva vastu! Kodukollete, oma vanemate varanduse, kodanliste vabaduste ja kultuuri kaitsemine olgu igale noorele ülimalt eesmärgiks ja pühaduseks!

Sellepärast kõik isamaalased, kõik rahvused! Astuge kirjastusühisuse „Valvuri“ asutajateks osanikkudeks!

Aidake „Valvuri“ vaimu levitada ja „elava Valvuri“ kõnekoosolekuid korraldada üle maa!

Vajame „Valvuri“ esindajaid

igasse külla ja ašundusse „Valvuri“ tellimiste vastuvõtmiseks!

„Valvuri“ toimetus.